

Ἡ προσευχή μᾶς πλησιάζει στὸν Θεό; (Γέρων Πετρώνιος Τανάσε Ἱερομόναχος)

[Ἅγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#) / [Ἁγ. Νεκτάριος Πενταπόλεως](#)

Ἄν κάθε ἀρετὴ μᾶς βοηθάει νὰ δοῦμε τὸ Θεό, μία ἀπὸ αὐτές μᾶς βοηθάει κατὰ τρόπο ἐξαιρετικό, καὶ αὐτὴ εἶναι ἡ προσευχή. Ὅπως μεταξὺ δυὸ προσώπων, ὁ διάλογος δημιουργεῖ τὸ πιὸ μεγάλο πλησίασμα, ἔτσι καὶ ἡ προσευχή, ἡ συνομιλία τοῦ ἀνθρώπου μὲ τὸ Θεό, μᾶς τοποθετεῖ σὲ ἄμεσο καὶ μεγαλύτερο πλησίασμα τοῦ Θεοῦ. Γι' αὐτὸ ἡ Ἐκκλησία πλημμύρισε μὲ προσευχὲς ἕνα τόσο μεγάλο μέρος τῆς χριστιανικῆς ζωῆς, γι' αὐτὸ μᾶς προτρέπει νὰ προσευχοῦμαστε ἀκατάπαυστα, ὥστε κάθε ἄνθρωπος νὰ γίνεῖ ἕνας ἄνθρωπος προσευχῆς, δηλαδὴ ἕνας ἄνθρωπος ποὺ δὲν προσεύχεται μόνον ὅταν προσεύχεται, κατὰ τὴν ἔκφραση τοῦ ἁγίου Ἰωάννη τῆς Κλίμακος, ἀλλὰ ὁλόκληρη ἡ ζωὴ του εἶναι προσευχή.

Πῶς πρέπει νὰ γίνεταῖ ἡ ἀληθινὰ ἀδιάλειπτη προσευχή, μᾶς τὸ εἶπαν μ' ἕνα πλῆθος

διδασκαλιῶν οἱ μεγάλοι ἄνθρωποι τῆς προσευχῆς. Σταματῶ μόνο στὸν σύντομο καὶ πολὺ περιεκτικὸ ὄρισμὸ τοῦ ἁγίου Μαξίμου: «Ἔχει ἀδιάλειπτη προσευχὴ αὐτὸς, ποὺ ὁ νοῦς του εἶναι προσηλωμένος μὲ πολλὴ εὐλάβεια καὶ πόθο στὸ Θεὸ καὶ μὲ τὴν ἐλπίδα κρέμεται ἀπὸ Ἐκεῖνον καὶ ἐμπιστεύεται Ἐκεῖνον σ' ὅ,τι κάνει καὶ σ' ὅ,τι τοῦ συμβαίνει».

«Μὲ εὐλάβεια καὶ πόθο», δηλαδὴ ἄπειρη ἀγάπη στὸ Θεό, ὥστε νὰ μπορεῖ νὰ λέει μαζί μὲ τὸν ψαλμωδὸ: «ἐκολλήθη ἡ ψυχὴ μου ὀπίσω σου» (Ψάλμ. 62:9). ἔπειτα «μὲ ἐλπίδα καὶ ἐμπιστοσύνη» ὀλοκληρωτικὴ στὸ Θεὸ σ' ὅλες τὶς περιστάσεις τῆς ζωῆς. Ἀδιάλειπτη προσευχὴ, ἐπομένως, σημαίνει κάτι περισσότερο ἀπὸ μία ἀκατάπαυστη ἐργασία προσευχῆς, σημαίνει μία προσευχὴ μὲ πίστη ἰσχυρὴ, μὲ ἀγάπη ἀπεριόριστη, μὲ τὸ νοῦ προσηλωμένο στὸ Θεό, μὲ βαθιὰ συγκέντρωση στὴν καρδιά.

Ὁ σύνδεσμος τῆς ἀδιάλειπτης προσευχῆς μὲ τὴν αἴσθηση τῆς παρουσίας τοῦ Θεοῦ εἶναι πολὺ περισσότερο ἀπὸ ἐμφανῆς. Καὶ τὰ δυὸ θεμελιώνονται στὴν πίστη καὶ στὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ καὶ βρίσκουν τὸ πλήρωμά τους τὸ ἓνα στὸ ἄλλο. Διότι τὸ νὰ αἰσθάνεται κανεὶς τὸ Θεὸ ἀδιάκοπα παρόντα σημαίνει τὸ νὰ βρίσκεται σὲ ἀδιάλειπτη προσευχὴ, ἐνῶ ἡ ἀδιάλειπτη προσευχὴ σημαίνει νὰ βρίσκεται ἀκατάπαυστα μέσα στὴ παρουσία Του· ἐπειδὴ «ἡ προσευχὴ ἀνατέλλει ἀπὸ τὴν ὄραση καὶ αἴσθηση τῆς παρουσίας τοῦ Θεοῦ καὶ ἐπιπλέον δυναμώνει αὐτὴ τὴν ὄραση» (π. Δήμ. Στανιλοάε). Ὅλοι οἱ ἅγιοι ἔζησαν δυνατὰ τὴν ἐμπειρία τῆς παρουσίας τοῦ Θεοῦ καὶ τὶς ἀποκαλύψεις καὶ τὰ θεῖα ὄραματα ποὺ εἶχαν, μόνο μέσα στὴν κατάσταση τῆς προσευχῆς τὰ εἶχαν.

Ἡ πορεία μπροστὰ στὸ Θεὸ καὶ ἡ προσευχὴ ἔχουν βαθιὰ ἐπακόλουθα στὴ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου. Ἡ προσπάθεια γιὰ κάθε καλὸ ἔργο, ὅπως καὶ ὁ φόβος καὶ ἡ μὲ προσοχὴ ἀποφυγὴ κάθε ἁμαρτίας εἶναι ἄμεσα ἐπακόλουθα αὐτοῦ τοῦ πράγματος.

Γι' αὐτὸ, οἱ πνευματικοὶ πατέρες, στὴν προσπάθειά τους ν' ἀποκτήσουν αὐτὸ τὸν λογισμὸ, ἔκαναν μία ἀλάνθαστη πνευματικὴ μέθοδο γιὰ τὴ σωτηρία, ὅπως λέει καὶ ὁ Μέγας Ἀντώνιος· «ὅπουδῆποτε πηγαίνεις, νὰ ἔχεις πάντοτε πρὸ ὀφθαλμῶν σου τὸν Θεὸ καὶ θὰ σωθεῖς».

Κάποιος πάλι, ποὺ ἀξιώθηκε νὰ γλυκαθεῖ ἀπ' αὐτὴ τὴν ὄραση, μᾶς προτρέπει θερμὰ:

«Προσπάθησε -λέει- ὅλη σου τὴ ζωὴ νὰ τὴν αἰσθάνεσαι νὰ ξετυλίγεται κάτω ἀπὸ τὸ βλέμμα Του.

Όταν τὸν ἀκοῦς νὰ ὁμιλεῖ στὸ ἱερὸ Εὐαγγέλιο, γίνε ὅπως τὰ πλήθη ἐκεῖνα, ποὺ ἀκούγοντάς τον ξεχνοῦσαν τὴν πείνα καὶ τὴ δίψα, ἢ ὅπως ἡ Μαρία, ἡ ἀδελφή τοῦ Λαζάρου, ποὺ ἐγκαταλείποντας τὰ πάντα ρουφοῦσε τὰ θεῖα λόγια καθισμένη κοντὰ στὰ πόδια του (Λούκ. 10:40).

Όταν βαδίζεις στὸ δρόμο, βλέπε τον νὰ σὲ συνοδεύει πλάι σου, γιὰ νὰ μὴ σκοντάψεις, καὶ ἡ καρδιά σου νὰ φλέγεται περισσότερο ἀπὸ τὴν καρδιά τοῦ Λουκᾶ καὶ τοῦ Κλεόπα.

Όταν ὁ ἐχθρὸς σὲ στροβιλίζει μὲ τὴ θύελλα τῶν πειρασμῶν, νὰ δεῖς τὸν ἑαυτό σου μέσα στὸ καράβι ποὺ κινδυνεύει νὰ βυθιστεῖ μαζὶ μὲ τοὺς μαθητὲς καὶ νὰ μὴν ἀμφιβάλλεις, ὅτι Ἐκεῖνος εἶναι μπροστὰ καὶ ξαφνικὰ θὰ εἰρηνεύσει τὴ φουρτούνα καὶ θὰ φέρει τὴ γαλήνη.

Όταν ἀξιῶνεσαι νὰ τὸν δεχθεῖς μέσα σου, κατὰ τὴ θεία Κοινωνία, λέγε, ὅπως ὁ Ζακχαῖος, μὲ βαθιὰ ταπείνωση καὶ εὐγνωμοσύνη· “Πῶς νὰ σὲ εὐχαριστήσω ὅπως πρέπει, Κύριε, γιὰ τὴν τόσο μεγάλη τιμὴ ποὺ μοῦ ἔκανες, νὰ εἰσέλθεις στὸν οἶκο τῆς ψυχῆς μου;

Ἐπίμενε νὰ αἰσθάνεσαι διαρκῶς μέσα στὴν παρουσία του, ἀφοῦ εἶναι μπροστὰ μας καὶ δὲν εἶναι δύσκολο νὰ αἰσθανόμαστε τὴ παρουσία του, μόνο νὰ ἔχουμε καθαρὴ καρδιά, πίστη καὶ ἀγάπη».

Εἶναι ἀλήθεια, ὅτι στὴ ζωὴ αὐτὴ ἡ ἀδιάλειπτη προσευχὴ δὲν εἶναι ἀκόμη ἀδιάλειπτη· καὶ ἡ θεὰ τοῦ Θεοῦ εἶναι ὡς «ἐν ἐσόπτρῳ καὶ ἐν αἰνίγματι». Αὐτὰ τὰ βιώματα εἶναι ἀτελῆ καὶ ἀποσπασματικά, ἀκόμη καὶ γι’ αὐτοὺς ποὺ ἀξιῶνονται κατὰ τρόπο ἐξαιρετικὸ νὰ ἔχουν αὐτὲς τὶς ἐμπειρίες. Ἀλλὰ αὐτὰ εἶναι ἕνας ἀρραβῶνας μίας καταστάσεως τελείας, ὅταν θὰ συναντηθοῦμε μὲ τὸν Κύριο «πρόσωπο πρὸς πρόσωπο», ὅταν καὶ ἡ θεὰ καὶ ἡ συνομιλία μὲ Ἐκεῖνον θὰ εἶναι χωρὶς τέλος, καθὼς καὶ ἡ ἀνέκφραστη ἀπόλαυση τῶν δικαίων.

Ἀποσπάσματα ἀπὸ τὸ ἄρθρο «Ἐν τῷ φωτὶ τοῦ προσώπου τοῦ Θεοῦ» , τ. 5

Πηγή: agiazoni.gr